

Ἐπιτάφια Ἐπιγράμματα

1

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ

Ἀμπαύσει καὶ τῆδε Θοὸν πετρὸν ἱερὸς ὄρνις
τᾶσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἐζόμενος πλατάνου.
Ὡλετο γὰρ Ποίμανδρος ὁ Μάλιος οὐδ' ἔτι νείται
ἱξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χευόμενος καλάμοις.

2

Οὐκέτι δὴ πετρώγεσσι λυγυθφόγοισιν αἰεσίς,
ἄκρι, κατ' εὐκάρπους αὐλακας ἐζόμενα,
οὐδέ με κεκλιμένον σκιερὰν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
ξουθὰν ἐκ πετρώγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.

3

ΤΥΜΝΕΩ

Ὅρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθόγγον ἰσώσάμενον,
ἡρπάσθης, φιλέλατε· σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
πνεῦμα σιωπηρὰ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

4

ΔΙΟΤΙΜΟΥ Η ΛΕΩΝΙΔΟΥ

Αὐτόματα δεῖλῃ ποτὶ ταύλιον αἱ δόες ἦλθον
ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
αἰαί, θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυὶ τὸν μακρὸν εὐδει
ὑπνον, ἐκοιμήθῃ δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

5

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Οὐ μὰ τόν, οὐδὲ Λήκωνα παρήσομεν ὅτι ποδαλγῆς
κάτθανε· θαυμάζω τοῦτο μάλιστα δ' ἐγώ,
τὴν οὕτως αἰδαο μακρὴν ὁδὸν εἰ πρὶν ὁ ποσσὶν
ἄλλοτρίοις διαδίας ἐδραμε νυκτὶ μῆϊ.

6

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ

Οὐκέτι θελγομένας, Ὅρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων δρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμόν, οὐ παταγεύσαν ἄλα.
Ὡλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνης, μάτηρ δ' ἐξοχα Καλλιόπια,
Τὶ φθιμένοις στοναγεῦμεν ἐφ' οὐρανίῳ, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων Ἀἴδην οὐδὲ θεοῖς δύναιμι;

7

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

Ἀπισχ', ἄπισχε χεῖρας, ὦ γεωπῶνε,
μὴδ' ἀμφίταμνε τὰν ἐν ἡρίῳ κόνιν.
Αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυσμένας δ'
οὔτοι κοματὸς ἀναβαλῆσεται στάχυς

8

ΝΙΚΙΟΥ

Οὐκέτι δὴ τ' ἀνυφύλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἐλιχθεῖς
τέρψομ' ἀπὸ ραδινῶν φθόγγον ἰεῖς πετρώγων

ΤΡΙΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΑΚΙΟΥΤΑ

1

Ἄχ, ἄχ, ἄχ, γιατί, παιδί, μοῦ τὸ ἔκανες αὐτό; Προσ-
πάθησα νὰ σοῦ φερθῶ καλά, ὅταν ἦρθες σὲ μένα μίνα
σου νὰ μ' ἔχεις. Κοίταξε ὅλα τὰ παιγνίδια κι ὅλων τῶν
λογιῶν τὰ πράγματά σου. Γιατί, παιδί, μ' ἐγκαταλεί-
πεις; Μήπως, παιδί, σοῦ ἔκανα τίποτα κακὸ ὅπως σοῦ
φερνόμουν, παιδί; Ὅα προσπάθησα πρὸς τὸν σὸν ἔσ-
ναρθεῖς, παιδί, σὲ μένα. Καλὰ, παρακαλῶ, ἀμέσως γί-
νε ὅταν φτάσεις κεὶ πού πᾶς. Κι ὅταν καλὰ θὰ γίνεις,
γύρισε, παρακαλῶ, παιδί, πάλι σὲ μένα ἀμέσως. Πα-
ρακαλῶ, μὴ μένεις κεὶ πέρα μακριά. Παρακαλῶ, λυ-
πήσου με, πού ἴμαι μισητέρα σου, παιδί.

2

Εἶναι σκληρὴ γιὰ μὲ ἡ καρδιά σου, εἶναι σκληρὴ γιὰ
(μὲ ἡ καρδιά σου ἀκριβέ μου, Χὰ χὰ γιὰ χὰ χὰ χὰ)
Εἶσαι σκληρὸς γιὰ μένα, εἶσαι σκληρὸς γιὰ μένα, ἀκρι-
(δέ μου, χὰ χὰ γιὰ χὰ χὰ χὰ)
Δὲ μπορῶ πιά νὰ περιμένω νὰ γυρίσεις δῶ, ἀκριβέ μου,
(χὰ χὰ γιὰ χὰ χὰ χὰ)
Κι ἀπ' τὸν κατημὸ σου θὰ φωνάξω ἀλλιώτικα, ἀκριβέ
(μου, χὰ χὰ γιὰ χὰ χὰ χὰ)
Ἄκου, θὰ κατεβῶ στὸν κάτω κόσμον καὶ θὰ σὲ φωνά-
ξω ἐκεῖ, ἀκριβέ μου, χὰ χὰ γιὰ χὰ χὰ χὰ

3

Γιὰ χὲ χὲ γιὰ! Τὸ νοῦ μοῦ πῆρε τὸ φεγγάρι ὅταν κα-
(τέθηκε στὴν ἀκρὴ τῶν νερῶν. Γιὰ χὲ χὲ γιὰ!
Γιὰ χὲ χὲ γιὰ! Μοῦ πῆρε τὴν ἀνάσα ὁ χορευτὴς πον-
(τὸς σὸν ἄρχισε νὰ ροκανίζει πάνω στὸ νερό. Γιὰ
(χὲ χὲ γιὰ!
Γιὰ χὲ χὲ γιὰ! Μοῦ πῆρε τὸ νοῦ ἡ Μοντάνα ὅταν ἄρχι-
(σε νὰ λῆει τὴν κανιθαλικὴ κραυγὴ ἀπάνω στὸ
(νερό. Γιὰ χὲ χὲ γιὰ!

Μετάφρ.: ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
μάρψεν ἐπὶ χλωρῶν ἐζόμενον πετάλων.

9

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

Τὶς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε;
Τὶς πέτρος, ὅς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;
Ἀλλὰ σε νηλεὲς καὶ θάσκανος ὤλεσε δαίμων
ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσὶν ἔξ ἐτέων,
ὅς κήρην ἄλοχον θῆκεν μογερούς τε τοκῆας
γῆραλέους στυγερῶ πένθει τειρομένους.

10

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

Οὐκέτι δὴ σε, λίγεια, κατ' ἀφνεὸν Ἀλκίδος οἶκον,
ἄκρι, μελιζόμεναν ὄφεται ἀέλιος·
ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι
καὶ δροσερὰ χρυσέας ἀνθεα Περσεφόνας.

11

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ναυαγοῦ τάφος εἰμὶ· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ θο' ἡμεῖς
ὠλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

Παρουσίαση: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ